

Det bobler i slaggedyngen slammet koger over

By Germaine

Rapport fra det engelske undergrundsblad OZ.

Bølge 2 af Women's Liberation Movements – Kvindernes frigørelse var i høj grad en manifestation af de dystre kræfter i vores samfund som vi kalder massemedierne. Aviserne holdt cirkulationen i gang og dermed deres omsætning ved at opfinde en ny sensation: Women's Liberation – kvindernes frigørelse, og de haledede millioner af pund, dollars, lire ind ved at hjernevaske kvinder til at have behov for emulgerende fedtstoffer, parfumerede deodoranter og rensningsmidler, lever-ætsende, smertestillende midler og andre forbrugere "produkter", som er nødvendige for at vores økonomi kan holdes på ret køl, ligesom truslen om krig el. anarkistoprør retfærdiggør en kunstig overproduktion.

Valerie Solanas fik fat i dem først ved at skyde Andy Warhol, selv om de ikke ku få så meget ud af det, som de havde tænkt sig, fordi sagen var under behandling i lang tid. Samme taktik gjorde at Girodias kom afsted med at offentliggøre the Manifesto – manifestet som stadig er det meste af hvad folk ved om kvindernes frigørelse. Det tog ikke lang tid for andre kvinder at fatte princippet i Solanas chok taktik, da de ydermere så de unge sorte folk ophidse WASP – white anglo saxon protestants – paranoia ved hjælp af samme metode på alle universitetsområder.

Da den siddende komite for uamerikansk virksomhed officielt blev kaldt for heksejagt, fandt en gruppe radikale kvinder ud af, at det var hvad de ønskede at være, og så dannede de WITCH – Women's International Terrorist Conspiracy from Hell: kvinders internationale terrorist sammensværgelse fra helvede. Larm i gaden var deres sag, og de var gode til det fra starten. Klædt i sort og ridende på koste lavede de heksejagt på Chase Manhattan Bank, forvrængede det velkendte slogan på en tilstrækkelig fjoget måde for J. Walter Thomson selv til "You have a Fiend in the Chase Manhattan Bank". Da de forheksede Wall Street gik markedet med et beredvilligt gys 5 points ned og tog sig så sammen igen. Det var osse gode løjer og skægt at kopiere da de indtog det årlige Bride Fair – brude udstyrsudstilling i stil med f.eks. båd og bil udstillinger i Forum her til lands på Madison Square afbrændende brystholdere. I dag er WITCH noget mistroiske overfor den taktiske politistyrke og er derfor gået under jorden

og blevet anonyme – en tung skæbne for folk der vil lave larm i gaden.

den ludrede

Betty Friedan's National Organization of Women – NOW – tager sig selv mere højtideligt end WITCH, selv om de efter Valerie Solanas har vist dem hvordan render rundt med slogans som "A chicken in every POT" (en kylling i hver gryde) og "A whore in every home" (en luder i hvert hjem) indtil de magtede at luge sådan nogle grovheder ud af deres rækker og over i yderligtgående bevægelser som The Feminists og October 17th Group hvor de hører hjemme.

Mrs. Friedan ønskede ikke at sætte sit smukke venkskab m. kongressen i farezonen, alt taget i betragtning er en pige i en kongreskomite 1000 gange mere værd end en pige i undergrunden. Alligevel kapitulerede hun overfor massemedierne ved at tvinge (som man sir på journalistisk "frost hits the railways" frosten lammer jernbanerne, tvinge skal her forstås som overtale) New York Times til at demonstrere sin afstandtagen fra mandlig chauvinisme ved at ophæve raceadskillelsen – kønsdiskriminationen i annoncespalterne om ledige stillinger. Hun ku selvfølgelig ikke tvinge nogen til at ophæve den rent faktiske diskrimination når kvinden sku ansættes. Det øjeblikkelige resultat af hendes aktion var at flere kvinder spildte mere tid på at læse om, svare på og blive kasseret til stillinger de ikke havde en død kvindes chance for at få i første omgang.

Problemet er i det mindste til dels et problem om image overfor andre, og overfor sig selv. Mænd ka ikke rigtig li kvinder, og det er i virkeligheden derfor de ikke ansætter dem. Kvinder ka ikke rigtig li kvinder, og man ka sædvanligvis stole på at de osse ansætter en mand fremfor en kvinde. Da heksene lavede groteske gavtyvestreger på Wall Street var det i det mindste et forsøg på at udvide kvindens muligheder og nedbryde hendes stereotype image. En sådan strategi bygger imidlertid på en umenneskelig mangel på paranoia. Valerie Solanas var nødt til at skyde på sin mand for at få ham til at ta notits af hende på en anden måde end den faderligt beskyttende. Følgelig underviser Abbey Rockefeller og Roxanne Dunbar Boston's Women's Liberation Movement i karate. Når ingen ka li dig, og du i grunden heller ikke ka li dig selv særlig godt, er den mest almindelige reaktion at blive væmmelig og angribe først. Desværre ku enhver skindskalle el. læderjakke fortælle Miss Rockefeller at fejhed og jernbeslåede støvler, knuste flasker og floksikkerhed er en bedre

fremgangsmåde end nogen dødssyg karate du kan lære f.eks. på Suhrs Husholdningsskole.

Men kvinder ka ikke engang li hinanden nok til at ha lyst til at drage omkring i bander som engelske fodboldtilskuere.

kælling

Den virkelige grund til at kvindernes frigørelse er godt stof i søndagsudgaverne og i ugebladene er fordi det lugter af lesbianisme, kvindeligt fordærv, udskejelse, perversion og højtidelig latterlighed. Tonen i reportagen er almindeligvis hånlig.

Karateeksperterne prøver at censurere deres møder m.h.t. alle kvindelige journalister som indirekte sir at de (karate eksperterne) er hæslige, frustrerede stakler som Irma Kurtz i England og Julie Baumgold i New York, som tante Tom der kapitulerer overfor fjenden. Det eneste mærkbare resultat af en sådan ikke-taktik er at journalisterne ikke engang er holdt tilbage af høflighed, og møderne lyder mere som heksexabbater end nogen-sinde.

Og dog skylder de militante kvinder massemedierne en hel del, de massemedier som gør grin med dem. Den almindelige husmor sløves og forvirres af den daglige kost af blæverjournalistik og tilfældigt fjernsynsskikkeri —. Hun forstår ikke nuancerne af foragt som klæber til billederne af Abbey Rockefeller, som splitter et bræt med hovedet. Mens hun forsigtigt bevæger sig frem mellem skyer af superkloge ordflomme, blir det alt-overskyggende indtryk at "something is happening here" selv om "what it is ain't exactly clear". Det meste af hendes liv har hun fulgt moden uden tøven, og nu har massemedierne skabt en kvindebefrielses mode. Til sidst ser de liderlige massemedier ud som om de er dyppet i deres eget fedt. Moden er baseret på en lille bitte kerne af virkelighed. Betty Friedan startede NOW i 1966 og selv nu er der ikke flere med end 3—4000. Kernen i Boston bevægelsen er 12, og nationalforsamlingen kaldte 500 frem. Den almindelige lokale gruppe tæller 25 når der er fuldt hus. Grupper deler sig og deler sig igen hver måned, navnene formerer sig, New York Racial Women, Cell 55 the Feminists, the Redstockings, the October 17th Movement, New Women og så videre. Hvad angår aviserne så betyder nye navne nye historier og fænomenet vokser. De fleste grupper er mere el. mindre akademiske, Workshops med litteraturlister, forskningsprojekter og diskussionsgrupper. Grundteoriene er forvirrede og fulde af gentagelser. De fleste er uddannede middelklassekvinder som har gjort oprør mod mandechauvinisme i det ny venstre med

særlig problem kompleks: prioritering og strategi. På den ene side argumenterer man, at undertrykkelsen af kvinder er det første eksempel på klasseundertrykkelse, og at de ikke kan emanciperes før ejendomsretten er blevet afskaffet og staten smuldret væk, og på den anden side hvad de fleste lærte da de kæmpede for de sortes rettigheder og muligheder, at man ikke ka blive befriet ved at kæmpe andre folks kampe. Rusland, Kina og Cuba benyttede alle kvinders kroppe til at kæmpe deres kampe, og så snart det nye styre var etableret puttede man dem lige tilbage på deres plads igen. Naturligvis er de fleste kvinder ikke yderste venstre el. universitetsstuderende, og den luksus der ligger i al denne teoretiske snak, har de overhovedet ingen adgang til. Fru Smith, som passer en aftapningsmaskine om dagen og mand og børn morgen og aften, har ingen som helst brug for en litteraturliste ligegyldig hvor udtømmende.

I England er situationen en blegere og mere forvirret udgave af den amerikanske scene. Middelklasseforstæder opviser Women's Liberation Workshops, men at finde os i dem er faktisk umuligt. Agitationspropaganda importerer New England Free Press' publikationer, men da jeg ringede, tog det to timer før nogen fandt ud af, at de fleste af de averterede artikler ikke var kommet, og ingen vidste hvordan jeg ku få kopier af SHREW tilbage. Da jeg ringede til Tufnell Park Women's Liberation Workshop viste det sig at være endnu mere frugtesløst. Da en energisk flok kvinder fra Warwick University sluttede sig til Miss World konkurrencen syngende og dansende rundt om politiet holdt Tufnell Park damerne roligt fast i deres bannere (som sagde: vi er ikke seksualobjekter — en sætning som ingen syntes tilbøjelige til at diskutere) og tiggede dem om at holde op. Shrew beklagede officielt indblandernes opførsel, men mindede på grand-seigneur facon sig selv om at de formodentlig var arbejderhusmødre som ikke vidste bedre, og som folk havde til hensigt at hjælpe. Coventry gruppen for privilegerede piger er faktisk en af de få som blir besøgt af arbejderkvinder, som fortæller dem hvordan det er.

Mange militante kvinder viser for klart ved deres ineffektivitet, deres slaphed og deres krigeriskhed at de ikke har haft held med at finde noget mål af befrielse i deres egen omgangskreds. De er stadig plaget af middelklasse seksualskrupler, så at de ikke ka finde noget alternativ til det forlorne begreb om kviñdexualitet som monogami og børnefødsler, med undtagelse af masturbation, lesbianisme og cølibat, som nogle ekstremister har været talsmænd for. Disse alternativer er mere tvungne og repressive end den foragtede heteroseksuelle konfrontation, og resultatet må blive at

man svækker bevægelsen, fordi fortrængning bruger energi som ku bruges kreativt. Masters og Johnson's opdagelse af clitoris betragtes som den endelige eliminering af vagina, og 1960 middelklasse amerikanerens seksuelle reaktion belæst med massageapparater tages som den eneste fysiologiske mulighed. Snarere end at forøge mulighederne på en revolutionær måde forminske de militante kvinder dem ved at mure den nye kvinde inde i en forvirring af teori, som voksede ud af en håbløst forvrænget situation, i hvilken det var umuligt at se noget klart. Oprørske kvinder har altid været i stand til at finde frihed, uafhængighed og en ny kultur i klostre, men det forandrede aldrig nogensinde noget som helst, selv ikke hvis en meget større del af kvinderne havde gjort det. Konfrontation er politisk bevidsthed. En kvinde som ikke ka organisere sit seksual-liv til sin egen fordel ka næppe omskabe samfundet.

bider

Mændene er fjenden. De ved det. I det mindste ved de at der er en sexkrig i gang, en meget kold en. De har ikke nogen pervers lyst til at forblive fjender, men existensen af gruppesex peger i overvejende grad på fordelene af en ny definition af kvinders rolle, for hvis kvinderne frigør sig selv, vil de osse befri mændene for deres neurotiske afhængighed og den frygt og uægtighed der præger seksuelle forhold. En skjult faktor i denne situation er den tiltrækningskraft som den fandenivoldske pige, tæven, den uforudsigelige har. Mange mænd hader bh'er og intim hygiejne mindst lige så meget som kvinder gør. De er lige så trætte af at føle skyld som kvinder er af at føle skam. Borgerskabets perverse moderbegreb er blevet angrebet af mandlige psykologer og gynækologer. Burde vi ikke osse lytte til dem? SDS og IS mænd er måske nok chauvinistiske og høster fordelene af kvindelig forgudelse som belønning for deres fremtrædende stilling i bevægelsen. Vi har alle set Tariq paradere med sine flotte blonde damer. Hvis kvinder hade mod og fantasi nok til at se udover det middelklasse miljø, som gælder for begge køn, til at kneppe for sexens skyld i stedet for ego' ets og prestigens skyld, så ville de måske opdage, at vor mor var hjernen i familien i et arbejderklasse hjem. Arbejderklassens mænd anser ikke uddannede kvinder for intellektuelle rivaler. De har i alle tilfælde ingen respekt for det meste af den uvedkommende lærdom. Kvinder antar automatisk deres mænds klasse så det er god marxistisk strategi at gifte sig nedad i stedet for opad. Noget af jeres akademiske ekspertise ku måske endda ende med at tjene den klasse, den formodes at sku

tjene. Det er en mere tiltrækkende udsigt end at skrive på maskine, uddele pamfletter, lave te, rede seng og kneppe med en el. anden arrogant IS fyr.

Hundemanden

Indtil nu er de selvudnævnte ledere for den kvindelige revolution forblevet narre for deres falske middelklasse uddannelse og deres krav begrænset af forsigtige forestillinger om lige muligheder. Deres organisationer bygger på politiske strukturer afledt af mandsgruppens mønster og i værste tilfælde falder de for mandsexualitetens kolossale perversion, og det er jo der det begyndte altsammen, den perversion der hedder vold. Den eneste genetiske overlegenhed som mænd har overfor kvinder er deres evne til vold, som i denne totale oprustnings tidsalder ikke længere er begrænset til manden alene. Vi har alle brug for at blive frelst fra den computer-styrede atom fallos. Det kvinder ska gøre er at opfinde et virkeligt alternativ. Kussen må befri pikken for dens knippel. Den kvindelige masochisme må udryddes for at den mandlige sadisme ka blive uskadeliggjort.

Der er visse tegn på at det er ved at ske, men ganske langsomt, dog ikke indenfor workshoppernes og lokalafdelingernes krampetrækninger fejlagtigt kaldt for "bevægelsen".

I maj måned vil vi forsøge en positiv manifestation af kusse magt — en kvindelig overlevelsestaktik i en verden der er forudbestemt til det typisk maskuline mål — selvmordet. Denne artikel sku anspore energiske kvinder til lidt ny tænkning. Vi ønsker at fremsætte denne ny tænkning i kusse magt OZ. Hvis det udkommer med blanke sider ka I selv drage den indlysende konklusion af det.

**JUSQU'OU
VONT
LES HOMMES
POUR GARDER
LEUR FEMME**